

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/16/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013200250
Dátum vydania rozhodnutia:	12.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7013200250.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej, v právnej veci žalobcu: C. P. M., nar. XX.XX.XXXX, občan Slovenskej republiky, trvale bytom M., zast.: JUDr. Ladislavom Kissom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie Pražská č. 2, 040 11 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. februára 2014 č. k. 7S/18/2013-34, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. februára 2014 č. k. 7S/18/2013-34 m e n í tak, že r u š í rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát č. KRPZ-KE-KDI2-P-220/2012 z 27.12.2012 ako aj rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice - okolie, Okresný dopravný inšpektorát Košice - okolie č. ORPZ-KS-ODI2-P-89/2012 z 11.10.2012 podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 205,67 € a z titulu náhrady iných trov konania vo výške 35,-- €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím o odvolaní č.: KRPZ-KE-KD12-P-220/2012 zo dňa 27.12.2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' príloha č. 18 v administratívnom spise) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach- okolí č.: ORPZ-KS-OD12-P-89/2012 z 11.10.2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“, resp. „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len na účely tohto rozsudku „zák. č. 372/1990 Zb.“) uložená sankcia pokuta vo výške 150,- €.

3. Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal z právneho stavu, že žalobca bol prvostupňovým rozhodnutím uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zák. č. 372/1992 Zb., ktorého sa dopustil porušením ustanovenia § 18 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“) s poukázaním na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. c) citovaného zákona.

Podľa § 22 ods. 1 písm. g) zák. č. 372/1990 Zb. v znení relevantnom v posudzovanej veci priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Podľa § 18 zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení vodiči protiúdcích vozidiel sa vyhýbajú vpravo, včas a v dostatočnej miere. Ak sa nemôžu bezpečne vyhnúť, prednosť v jazde je povinný dať ten vodič, na ktorého strane jazdy je prekážka alebo zúžená vozovka. Ak jeden z nich musí cúvať, urobí to ten, pre ktorého je to ľahšie alebo menej nebezpečné. Ak sa vodič nemôže vyhnúť protiúdcie električke vpravo, vyhýba sa jej vľavo.

Podľa § 137 ods. 2 písm. c) zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti.

4. Uvedeného porušenia právnych predpisov sa žalobca mal dopustiť tým skutkom, že dňa 06.01.2012 v čase o 16.10 hod. spoluzavinil dopravnú nehodu tak, že ako vodič osobného motorového vozidla značky X. ev. č. M. (ďalej na účely rozsudku len „vozidlo žalobcu“) premával po štátnej ceste III. triedy v smere od centra obce Nižný Klatov smerom na mesto Košice, kde v chatovej časti na konci obce zašiel

s vozidlom viac do stredu komunikácie, kde ľavým spätným zrkadlom narazil do ľavého spätného zrkadla oproti idúceho motorového vozidla značky X. ev. č. M., ktoré riadil vodič U. I., ktorý s vozidlom taktiež zašiel do stredu komunikácie.

5. Prvostupňový orgán pri svojom rozhodovaní vychádzal nielen z výpovedi žalobcu ale aj z viacerých svedeckých výpovedí. Žalobca uviedol, že nie je si vedomý dopravného priestupku, pretože celou plochou motorového vozidla bol vo svojom jazdnom pruhu a predchádzajúcim dvom vozidlám jazdiacim v ľavom jazdnom pruhu v protismere, z ktorých jedno bolo terénne a druhé dodávkové vozidlo, sa vyhol bez problémov. K jazde viac ku stredu komunikácie nemal žiaden dôvod.

6. Svedok U. Y. uviedol, že 06.01.2012 v čase okolo 16.10 hod. ako vodič riadil osobné motorové vozidlo z obce Hýľov do Košíc, pričom jazdil v kolóne troch motorových vozidiel, on bol v poradí tretí. Pred ním idúce osobné motorové vozidlo značky X. s košickým evidenčným číslom, pričom v obci Nižný Klatov v časti záhradkárskej lokality pri mŕňaní sa s oproti idúcimi motorovými vozidlami prešlo ľavou časťou za stredovú čiaru po tom, čo sa minulo s prvým vozidlom a následne došlo k poškodeniu spätného zrkadla tohto vozidla.

Upresnil, že ľavé kolesá pred ním idúceho motorového vozidla išli po stredovej čiare.

7. Vo svojej výpovedi svedok U. P. uviedol, že ako spolujazdec sa viedol na prednom sedadle vedľa vodiča v osobnom motorovom vozidle, ktoré viedol M. U. v smere od Košíc na obec Nižný Klatov. Jazdili v kolóne motorových vozidiel. Pred ním išlo motorové vozidlo značky X. čiernej farby. Po prejdení tiahlej zákruty a jazde na rovinke videl, ako vozidlo X. čiernej farby vykonalo taký manéver, že sa vysunulo vľavo a vrátilo sa späť do svojho jazdného pruhu. Zrážku obidvoch vozidiel nevidel. Na záver uviedol, že pretože v týchto miestach nie je široká cesta, svedkovi sa javilo, že vozidlo jazdiace pred ním prešlo cez stredovú čiaru do protismeru.

8. Prvostupňový orgán ďalej zreprodukoval výpoveď svedka M. U., ktorý ako vodič viedol osobné motorové vozidlo v smere od Košíc na obec Nižný Klatov, pričom jazdil v kolóne motorových vozidiel. Pred ním jazdili tri osobné motorové vozidlá, pričom prvé vozidlo bolo X. čiernej farby combi. Po prejdení tiahlej zákruty sa dostal na rovinu, kde videl, ako vozidlo X. čiernej farby sa vysunulo do stredu cesty a následne sa zrazilo s oproti idúcim vozidlom, a to spätnými zrkadlami, pričom hneď sa vrátilo do svojho pruhu. Uviedol, že mal výhľad na celú ľavú polovicu vozidla X. čiernej farby. Na otázku vypočúvajúceho policajta uviedol, že vozidlá jazdiace pred ním jazdili cca v strede jazdného pruhu.

K tejto výpovedi prvostupňový orgán uviedol, že sú v nej zjavné rozpory, keď svedok na jednej strane tvrdí, že vozidlo X. čiernej farby sa vysunulo do stredu cesty a na druhej strane uvádza, že vozidlá idúce pred ním jazdili v strede jazdného pruhu. Preto podľa správneho orgánu prvého stupňa sa táto výpoveď rozchádza v tvrdeniach a je účelová.

9. Ako ďalší dôkaz hodnotil prvostupňový orgán skutočnosť, že L. L. M., spolujazdec žalobcu v čase dopravnej nehody, sa dňa 23.01.2012, t. j. 17 dní po dopravnej nehode dostavil na ODI Košice - okolie za účelom doplnenia vysvetlenia, ktoré poskytol 06.01.2012 a následne 28.01.2012 bol v denníku Korzár uvedený inzerát o žiadosti vodiča tmavej D., aby sa prihlásil svedok tejto dopravnej nehody. Ak týmto svedkom podľa prvostupňového orgánu mali byť páni M. U. a U. P., tak títo svedkovia mali možnosť sa bezprostredne hneď po tejto udalosti prihlásiť na ODI Košice - okolie, resp. nechať žalobcovi hneď na mieste nehody telefonický kontakt a nie až 24 hodín po dopravnej nehode.

Prvostupňový orgán vníma túto skutočnosť - podanie inzerátu a prihlásenie sa uvedených svedkov ako účelovú skutočnosť v snahe vyhnúť sa potrestaniu za spáchaný priestupok.

10. V závere prvostupňový orgán uviedol, že pribratie znalca z odboru dopravy považoval za neúčelné, pretože na mieste dopravnej nehody neboli nájdené a zaistené také stopy, z ktorých by znalec vychádzal pri vypracovaní znaleckého posudku. Boli zdokumentované len úlomky z vozidiel, ktoré sa nachádzali po celej šírke vozidla a vzhľadom na frekvenciu premávky mohlo dôjsť k ich posunutiu.

Uvádzané vzdialenosti vodičmi a svedkami medzi jednotlivými vozidlami sú len subjektívne a v

skutočnosti tieto vzdialenosti mohli byť úplné iné. Jedinou skutočnosťou, z ktorej sa dá vychádzať je, že z oboch strán išli kolóny protiúdcich vozidiel a pred aj za vozidlami, medzi ktorými došlo k zrážke, boli ďalšie vozidlá, pokiaľ jedno z týchto vozidiel by išlo riadne pri pravom okraji vozovky, takto druhé vozidlo by muselo prejsť do proti smernej časti vozovky tak, že by došlo k stretu aj s iným vozidlom. Z tohto je zrejmé, že obidva vozidlá išli bližšie k stredovej čiare a nie pri pravom okraji vozovky, a teda nevyhýbali sa včas a v dostatočnej miere tak, ako to uvádza zákon o cestnej premávke. Z rovnakých dôvodov správny orgán považoval za neúčelné vykonať aj rekonštrukciu navrhnutú žalobcom.

11. Pri určení druhu a výmery sankcie správny orgán prihliadol na skutočnosť, že žalobca je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 2001 a má evidovaný priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej v premávke z roku 2012.

12. Žalovaný neakceptoval námietku žalobcu o zamietnutí vykonania znaleckého dokazovania a vykonania rekonštrukcie na mieste dopravnej nehody. Uviedol, že prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí podrobne uviedol, prečo do konania neprizval znalca, nevykonával rekonštrukciu dopravnej nehody a z čoho vychádzal pri svojom rozhodnutí o priestupku.

Tiež žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu o porušení základných pravidiel správneho konania v zmysle § 3 Správneho poriadku.

13. Rovnako žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobcu, podľa ktorej správny orgán prvého stupňa bez akýchkoľvek dôkazov vyhodnotil podanie inzerátu a prihlásenie sa svedkov M. U. a U. P. ako účelovú skutočnosť. K tejto námietke žalovaný uviedol, že menovaní sa neprihlásili dobrovoľne na útvare policajného zboru po dopravnej nehode a nie sú uvedení ani v zázname o dopravnej nehode ako svedkovia. Prihlásili sa na inzerát v denníku Korzár, kde bolo uvedené súkromné telefónne číslo. Z uvedeného dôvodu aj žalovaný považoval ich výpoveď za účelovú.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

14. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu z 28.02.2013 na Krajský súd v Košiciach.

15. Žalobca prvostupňovému orgánu v žalobe vytkol, že bez akýchkoľvek relevantných dôkazov spochybnil výpovede svedkov U. P. a M. U., ktorí vypovedali v jeho prospech, pričom ich výpovede ako aj výpoveď poškodeného L. L. M. označili za účelové.

Rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa považoval za nezrozumiteľné, nepreskúmateľné a nezákonné z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Ďalej uviedol, že prvostupňový správny orgán v súlade s pokynom odvolacieho orgánu mal vykonať dokazovanie pribratím znalca z odboru cestná doprava a vykonať rekonštrukciu. V záujme vykonania týchto dôkazov bol správny orgán prvého stupňa povinný určiť miesto zrážky vozidiel, pričom toto miesto doposiaľ nebolo zistené.

Tvrdil, že vykonaným dokazovaním zo strany správneho orgánu nebolo preukázané, že sa priestupku dopustil.

17. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 12.04.2013 navrhol žalobu zamietnuť.

B)

18. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a po oboznámení sa s administratívnymi spismi žalovaného a prvostupňového orgánu jednomyseľne dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Na uvedenom základe zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. (nepreskúmateľnosť) napadnuté rozhodnutie spolu s prvostupňovým rozhodnutím a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

19. Krajský súd zdôraznil, že v zázname dopravnej nehody zo dňa 06.01.2012 nie sú uvedené vyjadrenia účastníkov dopravnej nehody - žalobcu a U. I.. Do záznamu sa vlastnoručne vyjadrili poškodení L.. L. M. - spolujazdec žalobcu s tým, že nesúhlasí s verziou o vyhnutí sa ich motorového vozidla do stredu vozovky a R. I. - spolujazdkyňa vodiča U. I., ktorá nesúhlasila so záverom policajta o tom, že vošli do stredu vozovky, pretože išli vo svojom jazdnom pruhu.

Tiež v zázname dopravnej nehody nie sú uvedení žiadni svedkovia dopravnej nehody.

20. S poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1, § 22 ods. 1, § 51 zák. č. 372/1990 Zb., § 18 zák. č. 8/2009 Z. z., § 34 ods. 5 Správneho poriadku krajský súd konštatoval, že prvostupňový orgán protiprávnosť konania žalobcu pri predmetnej dopravnej nehode videl v tom, že žalobca zašiel s vozidlom viac do stredu komunikácie, kde ľavým spätným zrkadlom narazil do ľavého spätného zrkadla oproti idúceho motorového vozidla, ktorého vodič taktiež s vozidlom zašiel do stredu komunikácie.

Z takto popísaného konania žalobcu nevyplýva jeho protiprávnosť a nie je z tohto popisu zrejmé, na základe čoho toto konanie správny orgán prvého stupňa kvalifikoval ako porušenie ustanovenia § 18 zákona č. 8/2009 Z. z. Popis konania žalobcu je neurčitý a nie je z neho zrejmé, kde sa žalobca v čase dopravnej nehody nachádzal, či bol celým objemom svojho motorového vozidla vo svojom jazdnom pruhu, resp. či svojim osobným motorovým vozidlom zasiahol do ľavého jazdného pruhu, v ktorom sa v protismere pohybovalo osobné motorové vozidlo vedené vodičom U. I..

21. Z dôvodov prvostupňového rozhodnutia ako aj z dôvodov napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako bolo ustanovenie § 18 zák. č. 8/2009 Z. z. aplikované a nevyplývajú z nich ani skutkové údaje o tom, že žalobca porušil povinnosť uvedenú v § 18 veta druhá zákona č. 8/2009 Z. z., t. j. aby žalobca, v ktorého smere jazdy sa nachádzala prekážka alebo zúžená vozovka nedal prednosť vjazde protiidúcemu osobnému motorovému vozidlu.

22. Ďalej krajský súd s poukazom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 Správneho poriadku) vyhodnotil postup správnych orgánov, kedy jeden dôkaz prijímajú a druhý protichodný dôkaz odmietajú ako nevierohodný bez toho, aby uviedol relevantné dôvody, prečo neprihliadol na neakceptovaný dôkaz, za rozporný s uvedenou zásadou.

23. Najmä poukázal na to, že prvostupňový orgán v dôvodoch svojho rozhodnutia výpoveď svedka U. Y., ktorý uviedol, že žalobca prešiel svojim osobným vozidlom k, resp. za stredovú čiaru, vyhodnotil ako vierohodnú a potvrdzujúcu to, že žalobca v tom čase svojim spätným zrkadlom zasahoval do jazdného pruhu protiidúceho motorového vozidla riadeného U. I.. Naopak svedecké výpovede U. P. a M. U. zo dňa 30.01.2012, ktorí zhodne tvrdili, že osobné motorové vozidlo vedené U. I. sa vysunulo do stredu cesty, resp. prešlo cez stredovú čiaru do protismery, hodnotil ako účelovú.

Túto nevierohodnosť svedeckých výpovedí uvedených svedkov prvostupňový orgán mal podľa krajského súdu vyvodiť iba zo spôsobu zistenia identity týchto svedkov na základe inzerátu uverejneného v denníku Korzár dňa 28.01.2012.

24. Žalovaný, ktorý sa s týmto hodnotením dôkazov stotožnil, navyše pri hodnotení výpovedí svedkov U. P. a M. U. ako účelových zdôraznil aj skutočnosť, že vo výpovediach žalobcu, L.. L. M., U. I. a R. I., ktorí boli priami účastníci dopravnej nehody, nebol výrok o tom, že sa pri nich zastavili nejakí svedkovia dopravnej nehody.

V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že v zázname dopravnej nehody nie sú okrem účastníkov dopravnej nehody uvedení ďalší svedkovia. Preto krajský súd označil hodnotenie svedeckých výpovedí svedkov U. P. a M. U. za rozporné so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

25. Nakoľko v obidvoch rozhodnutiach podľa krajského súdu absentuje odôvodnenie aplikácie ustanovenia § 22 ods. 1 písm. g) zák. č. 372/1990 Zb. ako aj ustanovenia § 18 zák. č. 8/2009 Z. z. a tiež

z nich nevyplývajú relevantné dôvody hodnotenia už uvedených svedeckých výpovedí ako účelových a tým aj nevierohodných, preto krajský súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

III.

Odvolanie žalovaného/stanoviská

26. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.04.2014 (č. l. 44) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný poukázal na odvolací dôvod - súd prvého stupňa vychádzal pri vydaní rozhodnutia z nesprávneho právneho posúdenia veci, konkrétne pri aplikácii § 18 zák. č. 8/2009 Z. z. na zistené skutočnosti.

Následne žalovaný podrobne zopakoval zistenia uvedené tak v odôvodnení rozsudku krajského súdu tak v napadnutom rozhodnutí.

27. Ďalej odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalovaného:

Žalobca mal spoluzaviniť dopravnú nehodu s pánom U. I. tým, že obaja vošli viac do stredu komunikácie a ľavými spätnými zrkadlami narazili do ľavého spätného zrkadla oproti idúceho motorového vozidla.

Pán U. I. si vinu uznal a rozhodnutie o priestupku nadobudlo právoplatnosť dňa 15.03.2012.

Ako to vyplýva žalovanému z fotodokumentácie, ako aj zo zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody na oboch krajoch vozovky bola súvislá vrstva odtlačeného snehu. Od stredovej čiar po odtlačený sneh bola vzdialenosť 2,5 m a to platilo pre oba jazdné pruhy.

Ďalej podľa žalovaného pri rozhodovaní o priestupku vychádzal tak prvostupňový orgán ako aj žalovaný z dostatočne zisteného skutočného stavu veci. Žalovaný sa nestotožnil so skutočnosťami uvádzanými krajským súdom v napadnutom rozsudku, pričom zastáva názor, že v napadnutom rozhodnutí sa zaoberal každou námietkou žalobcu uvedenou v odvolaní, čo podrobne rozpísal.

28. Záverom žalovaný požadoval zrušenie rozsudku krajského súdu a aby vec vrátil krajskému súdu na nové konanie.

29. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 06.05.2014 (č. l. 48) vyplýva, že žalobca považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny.

30. Podľa žalobcu je evidentné, že policajti na všetkých úrovniach prejednávania predmetnej veci, sa nevysporiadali so základnou otázkou a to, v ktorých častiach vozovky došlo k zrážke. Bez zistenia tejto elementárnej skutočnosti nemohli objektívne zistiť, kto nehodu a v akej miere zaviniť.

31. Záverom žalobca požadoval, aby odvolací súd odvolanie žalovaného zamietol v celom rozsahu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné, pretože

napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), čo vyvoláva vecnú nesprávnosť výroku rozsudku krajského súdu, ktorý za zrušovací dôvod použil § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p., a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného obdobne spolu s prvostupňovým rozhodnutím postupom podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

33. Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či žalobca na základe zistených materiálnych znakov skutku svojim konaním naplnil aj mu kladenú za vinu skutkovú podstatu priestupku so všetkými právnymi dôsledkami.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

34. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od niektorých logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní, najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke (viď hore uvedená zmena z iných dôvodov).

35. Predovšetkým žalovaný namietal žalobcovo spoluzavinenie dopravnej nehody spoločne s pánom U. I. tým, že obaja vošli viac do stredu komunikácie a ľavými spätnými zrkadlami narazili do ľavého spätného zrkadla oproti idúceho motorového vozidla. Avšak žalovaný, resp. prvostupňový orgán takto zistený skutkový stav subsumoval pod skutkovú podstatu priestupku, pri ktorej správne krajský súd konštatoval, že „z takto popísaného konania žalobcu nevyplyva jeho protiprávnosť a nie je z tohto popisu zrejmé, na základe čoho toto konanie správny orgán prvého stupňa kvalifikoval ako porušenie ustanovenia § 18 zákona č. 8/2009 Z. z. “.

Preto Najvyšší súd túto námietku odmietal ako nedôvodnú.

36. Ani skutočnosť, že pán U. I. si vinu uznal a rozhodnutie o jeho priestupku nadobudlo právoplatnosť dňa 15.03.2012 nemôže napraviť krajským súdom vytýkanú nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Tiež samotné poukazovanie žalovaného v jeho odvolaní na fotodokumentáciu, poprípade na zápisnicu z obhliadky miesta dopravnej nehody, že na oboch krajoch vozovky mala byť súvislá vrstva odtlačeného snehu v určitej vzdialenosti od stredovej čiary, nemôže napraviť ten základný nedostatok, že táto argumentácia mala byť uvedená v napadnutom rozhodnutí, poprípade v prvostupňovom rozhodnutí, aby žalobcovi boli dostatočným spôsobom objasnené úvahy správneho orgánu, ktoré ho viedli k prijatiu záveru o naplnení skutkovej podstaty uvedenej v § 18 zákona č. 8/2009 Z. z. Preto aj túto námietku musel Najvyšší súd vyhodnotiť ako nedôvodnú.

37. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že pri rozhodovaní o priestupku vychádzal tak prvostupňový orgán ako aj žalovaný z dostatočne zisteného skutočného stavu veci, Najvyšší súd zhodne s krajským súdom zastáva názor, že hodnotenie výpovedí niektorých svedkov ako účelové a naopak vyhodnotenie iných výpovedí svedkov ako hodnoverné, tak závery, ktoré žalovaného viedli k tomuto hodnoteniu, neboli žalovaným dostatočne objasnené.

38. Čo sa týka odlišných dôvodov pre potvrdenie rozsudku krajského súdu Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd právny titul na zrušenie napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 47 ods. 3 Správneho poriadku ako aj na zásadu voľného hodnotenia dôkazov vyvodil zo záveru, že [Najvyšší súd cituje relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu]:

„V rozhodnutí žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa absentujú dôvody, z ktorých by vyplývala protiprávnosť konania žalobcu a zdôvodnenie aplikácie ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. a ustanovenia § 18 zákona č. 8/2009 Z. z. Taktiež z nich nevyplyvajú relevantné dôvody hodnotenia už uvedených svedeckých výpovedí ako účelových a tým aj nevierohodných. Preto súd hodnotí žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a preto ich podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.“

39. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty, ktorá je imanentnou súčasťou ústavnej idej právneho štátu (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritórne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právne základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia.

Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

40. Orgány súdnej moci, rovnako ako iné orgány štátnej moci sú limitované ústavnou maximou zakotvenou v čl. 2 ods. 2 ústavy, t.j. jej zverenú moc pochádzajúcu od ľudu (občanov) môžu a musia vykonávať ústavno-súladným spôsobom (*secundum et intra constitutionis*) a v tomto priestore dbať na rozsah (pôsobnosť vo forme úloh) a spôsobom (právomoc na výkon konkrétnych oprávnení konať), ktorý ustanoví zákon, čo je protikladom ústavnej slobody „konaj ako chceš, ibaže ti to ľud prostredníctvom svojich zástupcov zakáže (*iura merae facultatis*)“.

Osobitné požiadavky ústavodárcu kladie na riadny výkon súdnej moci, t. j. tej časti moci suveréna zameranej na riadny výkon práva, t. j. bdieť pri uvedení jednotlivých právnych noriem do života jednotlivcami a orgánmi štátu.

41. Osobitne správne súdnictvo je oprávnené vykonávať negatívny výkon exekutívy, t. j. rušiť či moderovať negatívne zásahy výkonnej moci do sféry subjektívnych práv jednotlivca vrátane ich oprávnených záujmov. Každý takýto prejav súdnej moci musí byť založený na argumentoch, ktoré svojou presvedčivosťou budú podporovať ideu panstva práva zakotvenú v čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy. Opačný prístup k plneniu ústavou zverenej pôsobnosti podkopáva dôveru jednotlivcov v riadny výkon súdnej moci. K tomuto účelu zákonodárca zveril správne súdnictvu celkom päť navzájom odlišných a autonómnych nástrojov (zrušovacích dôvodov zakotvených v § 250j ods. 2 O.s.p.), ktorými na základe žalobných bodov testuje zákonnosť napadnutého rozhodnutia vrátane jeho postupu.

42. Ak nielen ústava ale aj medzinárodné dokumenty kladú vysoký dôraz na prístupnú a efektívnu (inak povedené spravodlivú) súdnu ochranu, potom je ústavne neudržateľné (čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 144 ods. 2, resp. čl. 152 ods. 4 ústavy), ba priam so zásadami logického očakávania jednotlivca protirečivé (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy a právnom štáte) vyslovenie takého odôvodnenia výroku správneho súdu pri prieskume výkonu správneho trestania, ktoré napriek konštatovaniu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, t. j. rozhodnutia celkovo postrádajúce akékoľvek argumenty, ktoré by mali zabezpečiť realizáciu súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, tak tento záver mu nebráni vo vykonaní prieskumu s ďalším záverom, že tam dohľadané argumenty nasvedčujú (majú dostatočnú vypovedaciu hodnotu) o tom, že vykonané dokazovanie na zistenie skutkového stavu je zaťažené rozpormi a samotná právna kvalifikácia skutku je nesprávna (viď bod č. 35).

43. Navyše odôvodnenie krajského súdu nesmeruje k naplneniu dôvodu nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, ale argumentačne k naplneniu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p.

Nedostatočné či vadné právne posúdenie vecí, spočívajúce najmä v nedostatku dôvodov na preskúmanie záverečnej fáze subsumácie, t. j. podriadenia zisteného skutkovému stavu zvolenej právnej normy, nevytvárajú prekážku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle zrušovacieho dôvodu zakotveného v § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p.

44. Zákonodarca pri tvorbe zrušovacieho dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. formuloval svoj úmysel nasledovne:

Podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby došiel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

45. Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca vychádzajúc z pojmu „rozhodnutie je nepreskúmateľné“ nepripúšťa žiadnu preskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia ako takého s výsledkami vykonaného prieskumu, ktoré by sa napríklad týkali spochybnenia riadneho zistenia skutkového stavu.

Tento záver podporuje judikatúra Najvyššieho súdu s dôrazom na prípustnosť výnimky:

„Ak krajský súd vysloví zrušujúci dôvod podľa písm. d), tento zrušujúci dôvod vylučuje vysloviť aj súčasne zrušujúci dôvod podľa písm. a), ibaže by to štruktúra rozhodnutia výnimočne umožňovala.

Nepriprôsobenie argumentácie v odôvodnení súdu v tom duchu, aby bolo z nej zrejmé, ktorá časť odôvodnenia sa týka ktorého zrušovacieho dôvodu, je nutné vyhodnotiť ako zásadný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle písm. f).“

(napríklad rozsudok sp. zn. 1Sžr 134/2011 zo dňa 10.07.2011).

46. Preto krajský súd neposkytol riadnym spôsobom výkon súdnej ochrany (resp. súdnej moci), keď vo výroku v spojení s argumentáciou vo svojom odôvodnení uviedol ako dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia aplikáciu zrušujúceho ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p.

47. V súvislosti s uvedeným je nutné uviesť, že súdna judikatúra na prvom mieste nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu spája s nedostatkom dôvodov, a to aj keď tento závažný argument bol účastníkmi zmlčaný (viď sp. zn. 1Sžr 8/2011 z 15.05.2012). Na tomto mieste je nutné opätovne spomenúť (viď aj bod č. 47) klasickú judikatúru ESLP, najmä vo veci účastníkov García Ruiz v. Španielsko (rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), ktorej dodržiavanie pri poskytovaní súdnej ochrany ESLP starostlivo preveruje. Podľa spomenutej konštantnej judikatúry bola nastolená trvalá požiadavka vysporiadať sa nie so všetkými, ale iba s relevantnými argumentmi účastníka konania. Z uvedenej judikatúry preto pre správne súdnictvo vyplýva záver, že:

1. na každý relevantný argument účastníka musí správny orgán primerane reagovať, tzn. vo svojom odôvodnení musí presvedčivým spôsobom ponúknuť účastníkovi konania odpoveď, či je jeho argument dôvodný, a aký záver z toho pre konanie o jeho návrhu (resp. nároku) vyplýva;

2. aj na každý irelevantný argument žiadateľa musí správny orgán reagovať minimálnym spôsobom, tzn. stručne objasniť, prečo je argument žiadateľa nedôvodný.

48. Iba ak preskúmané rozhodnutie orgánu verejnej správy nebude spĺňať hore uvedenú definíciu, potom je nepreskúmateľné, čo však, ako je vyššie odôvodnené, v prejednávanej veci nenastalo.

V.

49. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalovaným uvádza, že napadnuté rozhodnutie nemá všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia vyžadované slovenským právnym poriadkom, a to najmä v zmysle § 47 Správneho poriadku. V uvedenom rozhodnutí správneho orgánu nie je zistený skutkový stav dostatočne logicky vyhodnotený a riadne právne posúdený. Odvolací súd sa preto rovnako ako krajský súd nemôže stotožniť so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie žalobcu malo naplniť všetky znaky skutkovej podstaty

priestupku v zmysle príslušného ustanovenia § 22 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

50. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžr 134/2011 ako aj 1Sžr 8/2011, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

51. Napriek zásade hospodárnosti súdneho konania bol Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na zistené právne závery nútený sa odkloniť od svojej ustálenej judikačnej praxe a preto uviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), hoci dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu.

52. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplyvajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. Čo sa týka ich výšky, Najvyšší súd sa stotožnil s ich vyčíslením v tom rozsahu a z dôvodov, na základe ktorých ich priznal krajský súd za prvostupňové konanie. Nakoľko si úspešný žalobca priznanie trov za odvolacie konanie nenárokoval, tak Najvyšší súd nemal právny titul na ich priznanie.

54. Najvyšší súd v prejednáwanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné vzhľadom na spor o správnosť výkladu dotknutého ustanovenia v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).